

Tidsskrifter), Dansk magasinpresses udgiverforening, Stormagasinerne fællesråd, Dansk organisation af detailhandelskæder, Dansk Textilunion, De samvirkende Købmandsforeninger i Danmark, Liberale Erhvervs Råd, Dansk Direkte-Reklame Forening, Fødevarerhandelens Fællesråd, Assurandørernes Landssammenslutning og Centralforeningen for Danske Assurandører.

Lovforslaget er udarbejdet under hensyn til de afgivne udtalelser.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til stk. 1 og stk. 2.

§ 1 fastlægger lovens område.

Det følger af lovens formål, at den kun skal finde anvendelse på aftaler, som indgås mellem erhvervsdrivende og forbrugere, og på erhvervsdrivendes henvendelser til forbrugere. Dette udtrykkes i *stk. 1* ved anvendelse af begrebet „forbrugeraftaler“, som er defineret i *stk. 2. § 1* udgør en generel begrænsning i lovens anvendelsesområde. Medens kapitel 2 finder anvendelse, uanset hvilken aftaletype henvendelsen til forbrugeren angår, omfatter kapitlerne 3-5 kun de i det pågældende kapitel nærmere opregnede typer af forbrugeraftaler.

Spørgsmålet om den nærmere fastlæggelse af forbrugerbegrebet har været overvejet af Forbrugerkommissionen, jfr. betænkning III s. 11-13, hvor kommissionen konkluderer, at den ikke vil anbefale en lovfæstelse af et bestemt forbrugerbegreb, idet man anser det for mere hensigtsmæssigt at overlade den nærmere fortolkning heraf til domstolene. Når justitsministeriet alligevel har anset det for rigtigst at optage en definition i loven, beror det på, at dennes bestemmelser griber umiddelbart ind i en række retsforhold, hvorfor det af hensyn til såvel erhvervslivet som forbrugerne må anses for ønskeligt, at lovens anvendelsesområde søges fastlagt så præcist som muligt.

Den definition af begrebet forbrugeraftale, som er givet i *stk. 2*, er i alt væsentligt i overensstemmelse med de tilsvarende definitioner i § 1, *stk. 2*, i den norske lov om angrefrist ved visse avtaler om forbrugerkjøb og § 1, *stk. 1*, i den svenske hemförsäljningslag, jfr. også definitionerne i den norske og den svenske lovgivning om forbrugerkjøb (henholdsvis § 1 a i købsloven og § 1 i konsumentköplagen, jfr. Forbrugerkommissionens betænkning III s. 135 og 130).

Det første led i definitionen af begrebet forbrugeraftale er, at aftalen skal være indgået af en erhvervsdrivende som led i dennes erhverv. Heraf føl-

ger, at loven ikke skal finde anvendelse, når en aftale indgås mellem to privatpersoner, jfr. dog *stk. 4*.

Ordet „erhvervsdrivende“ omfatter enhver, som driver privat erhvervsvirksomhed. Offentlige virksomheder vil i almindelighed ikke kunne anses for erhvervsdrivende. Såfremt det offentlige udøver en virksomhed, som kan sidestilles med privat erhvervsvirksomhed, vil loven imidlertid være anvendelig. Dette er i overensstemmelse med markedsføringslovens § 1.

Ordene „indgår i sit erhverv“ angiver, at der ikke foreligger en forbrugeraftale i alle tilfælde, hvor den ene af aftaleparterne er erhvervsdrivende, idet det er en betingelse, at aftalen indgås som led i den pågældendes erhvervsvirksomhed. Falder aftalen uden for erhvervsvirksomheden, betragtes den pågældende som privatperson i relation til denne aftale. En parallel hertil findes i købelovens § 4, som definerer begrebet handelskøb.

Efter definitionens *andet led* kræves det, at den ydelse, den erhvervsdrivende skal erlægge, hovedsagelig er bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for den anden part. Indirekte defineres begrebet forbruger herved som en person, som erhverver en ydelse hovedsagelig til ikke-erhvervsmæssig (privat) anvendelse. Om en person skal anses for forbruger, kan således ikke besvares generelt, men kun i relation til en bestemt aftale.

Såfremt en vare indkøbes med henblik på erhvervsmæssigt videresalg, med henblik på at indgå i en erhvervsmæssig produktion eller med henblik på anvendelse i en erhvervsvirksomhed, foreligger der således ikke en forbrugeraftale. Det er herved ikke afgørende, om køberen er det sidste led i omsætningskæden. Køb af en regnemaskine til brug i en forretning skal eksempelvis ikke anses for forbrugerkøb.

I handelsministeriets bemærkninger til forslaget til lov om forbrugerklagenævnet er det fremhævet, at kun sidste led i omsætningen kan indbringe en klage for nævnet, men at dette ikke udelukker, at en erhvervsdrivende kan indbringe klage over varer, som han benytter i sin erhvervsvirksomhed, når disse ikke indgår i virksomhedens produktion eller er erhvervet med henblik på videresalg, jfr. betænkning III s. 12. Af Forbrugerkommissionens betænkning II (betænkning nr. 681/1973) s. 22 fremgår, at begrebet forbruger i markedsføringslovens § 6, *stk. 1*, skal forstås på samme måde. Den definition af forbrugerbegrebet, som nærværende lovforslag bygger på, er således snævrere end den, som er lagt til grund for forbrugerklagenævnsloven og markedsføringsloven.

Det er, bl. a. af Butikshandelens Fællesråd, ble-